

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

**BESCHIKKING BETREFFENDE DE TOELAATBAARHEID
IN ADMINISTRATIEVE CASSATIE**

VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER

**nr. 10.076 van 20 november 2013
in de zaak A. 210.594/XIV-35.303**

In zake : XXXXX
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Ivo Flachet
 kantoor houdend te 1210 Brussel
 Haachtsesteenweg 55
 bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de COMMISSARIS-GENERAAL VOOR DE VLUCHTELINGEN
EN DE STAATLOZEN

Het cassatieberoep, ingesteld op 30 oktober 2013, strekt tot de
nietigverklaring van het arrest nr. 110.836 van 27 september 2013 van de Raad voor
Vreemdelingenbetwistingen.

Het administratief dossier is op 5 november 2013 aangekomen ter
griffie.

Er is toepassing gemaakt van artikel 20 van de gecoördineerde
wetten op de Raad van State en van de artikelen 7 tot en met 11 van het koninklijk besluit
van 30 november 2006 tot vaststelling van de cassatieprocedure bij de Raad van State.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen,
vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op
12 januari 1973.

Verzoekster gaat in haar eerste middel voorbij aan het gezag van
gewijsde van het arrest van 12 mei 2011 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen
waarmee haar eerste asielaanvraag ongeloofwaardig werd bevonden en waartegen het
cassatieberoep bij de Raad van State ontoelaatbaar werd verklaard met een beschikking van

4 juli 2011. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt in het bestreden arrest dan ook terecht dat hij niet vermag opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere asielaanvragen werden beoordeeld, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien dat bewijselement ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen. In tegenstelling tot wat verzoekster aanvoert, is er dan ook geen sprake van een verhoging van de bewijslast in het kader van haar tweede asielaanvraag. Het eerste middel is kennelijk ongegrond.

Wat betreft het attest van KDPI-België, blijkt uit de bewoordingen in punt 2.2.4 van het bestreden arrest duidelijk dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen slechts ten overvloede opmerkt dat “dergelijke attesteringen die uitgaan van een politieke partij of beweging waarvan men lid is of het gedachtengoed aankleeft bezwaarlijk als een objectieve bron van informatie worden beschouwd waardoor hier dan ook desbetreffende geen bewijswaarde kan worden aan toegekend”. Verzoekster gaat echter voorbij aan het feit dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in de eerste plaats vaststelt dat in het desbetreffende attest “op een uiterst summiere wijze het asielrelaas van verzoekende partij wordt weergegeven” waarna hij er op wijst dat “het louter herhalen van de asielmotieven echter niet van aard is om de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten”. Het eerste onderdeel van het tweede middel is dan ook kennelijk ongegrond.

Wat betreft de brief uitgaande van M.J.S., blijkt uit het door verzoekster geciteerde punt 2.2.2 van het bestreden arrest dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dit element schaaft onder de door haar aangebrachte nieuwe elementen “inzake haar beweerde vrees omwille van haar familiale band met M.J.S.”. Vervolgens wordt in punt 2.2.5.2 van het bestreden arrest vastgesteld dat de “verwerende partij (...) duidelijk (heeft) aangegeven waarom het geviseerd worden door haar autoriteiten omwille van haar huwelijk - meer in het bijzonder dat er nooit een officieel huwelijk is geweest en verzoekende partij heeft nagelaten desbetreffende enig probleem te vermelden bij haar eerste asielaanvraag - niet kan worden aangenomen” en dat het verweer van verzoekster geen afbreuk doet aan de desbetreffende vaststelling. Het tweede onderdeel van het tweede middel is eveneens kennelijk ongegrond.

In het derde middel uit verzoekster opnieuw kritiek op de beoordeling van het attest van KDPI-België door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Zoals reeds bij de behandeling van het eerste onderdeel van het tweede middel werd opgemerkt, gaat verzoekster echter voorbij aan het feit dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zich slechts ten overvloede uitspreekt over de bewijswaarde van dat attest. Het derde middel is kennelijk ongegrond.

Verzoekster voert in het vierde middel onder meer de schending aan van artikel 13 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend op 4 november 1950 te Rome en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955, (EVRM) doch zonder uiteen te zetten op welke wijze het bestreden arrest deze bepaling zou hebben geschonden. Voor het overige tracht verzoekster met het vierde middel aan te tonen “waarom zij vreest het slachtoffer te worden van een schending van artikel 3 van het EVRM”. Dergelijke feitelijke uiteenzetting raakt echter de grond van de zaak terwijl de Raad van State als administratieve cassatierechter niet bevoegd is om in de beoordeling van de feiten te treden. Het vierde middel is kennelijk niet-ontvankelijk.

Artikel 1, A, van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, heeft geen directe werking in het Belgische recht. In tegenstelling tot wat verzoekster aanvoert, wordt in het bestreden arrest wel degelijk rekening gehouden met het door haar voorgehouden profiel van ongeschoolde, gediscrimineerde en mishandelde Koerdische vrouw en met de bewijsstukken die zouden aantonen dat zij gekend is als lid van de KDPI maar merkt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in punt 2.2.2 van het bestreden arrest op dat hij reeds bij arrest van 12 mei 2011 op deze argumenten heeft geantwoord. Zoals de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in punt 2.2.7 van het bestreden arrest stelt, is enige twijfel niet aan de orde gelet op de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas zodat er geen sprake kan zijn van het voordeel van de twijfel. Het vijfde middel is, voor zover ontvankelijk, kennelijk ongegrond.

B E S L U I T :

1. Het cassatieberoep is niet-toelaatbaar.

2. Verzoekster wordt verwezen in de kosten van het cassatieberoep, begroot op 175 euro.

Deze beschikking is, na beraad, uitgesproken te Brussel op twintig november tweeduizend dertien, door:

Carlo Adams,

wnd. kamervoorzitter,
staatsraad,

bijgestaan door

Joris Casneuf,

griffier.

De griffier

De voorzitter

Joris Casneuf

Carlo Adams